

[Ebba Strange]

få bekræftet her i salen, at de danske myndigheder kun vil gå i gang med at foretage disse ransagelser, beslaglæggelser osv. på eget initiativ.

Jeg vil gerne her over for de medlemmer af folketinget, der ikke skulle kende den artikel 8, som der er så megen tale om, citere et par linjer fra den. Der står:

»De kontraherende stater skal yde hinanden størst mulig gensidig bistand i straffesager i forbindelse med strafforfølgning vedrørende de i artikel 1 og 2 nævnte forbrydelser.«

Endvidere står der i den samme artikel, at bistand må ikke nægtes alene af den grund, at det drejer sig om en politisk forbrydelse eller en forbrydelse, der har forbindelse med en politisk forbrydelse. Det er de to ting, der er nye i forhold til den forpligtelse til retshjælp, vi hidtil har været underkastet i Danmark: at man skal yde et andet land bistand og størst mulig gensidig bistand, og at bistand ikke kan nægtes med den begrundelse, at det her drejer sig om en politisk forbrydelse. Det er derfor, det er vigtigt at få tilkendegivet, hvad det er, dette folketing ønsker at den danske regering skal foretage sig, når konventionen ratificeres.

Wilhelm (VS):

Jeg vil først sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at denne konvention, som regeringen klart og tydeligt – og det ved de radikale – vil ratificere uden forbehold over for artikel 8, kunne ikke ratificeres, hvis ikke man fik den straffelovsændring igennem, som de radikale er med til at stemme for her i dag. Så kan vi se forskelligt på sammenhængen osv., det gør vi åbenbart, men dette er en kendsgerning. Konventionen kunne ikke ratificeres, som regeringen ønsker det, hvis ikke den fik denne straffelovsændring igennem, og det er lige præcis VS' hovedgrund til at stemme imod. Det synes jeg da i hvert fald man har lov til at forklare.

Glistrup siger, at VS vil svække mulighederne for at beslaglægge. Ja, det kan man da godt sige; vi vil i hvert fald forhindre, at det bliver en automatisk forpligtelse på et mere eller mindre tvivlsomt grundlag, som vi har set det tidligere ved henvendelser fra andre landes politi. Nu skal det gøres til en automatisk forpligtelse, som man ikke har nogen

som helst myndighed til her i landet at sætte sig ud over, medmindre man er overbevist om, at det alene skyldes politisk forfølgelse eller forfølgelse for race, religion eller hudfarve. Ellers er der nu en automatisk forpligtelse.

Hvis hr. Glistrup kalder det at svække mulighederne, så er jeg enig med ham. Men når han taler om forsinkelsen, så mener jeg ikke, at han har ret. Der ville, selv om danske myndigheder beholdt deres suverænitet til at afgøre, om de fandt, betingelserne var til stede, ikke være tale om en forsinkelse i forhold til det, regeringen lægger op til. Regeringen påstår i hvert fald, at man stadig væk skal påse, at retsplejeloven – jeg tror, det er kapitel 68 og 69 – er opfyldt i disse situationer, og der er ikke tale om nogen ekstra, nødvendig forsinkelse, fordi man insisterer på, at der skal være en mulighed for at afslå.

Justitsministerens svar og hans afvisning af dagsordenen kan jeg paradoksalt nok egentlig takke ham for, fordi det skaber i hvert fald den klarhed, vi her må efterlyse.

Det har været sådan, at efter anden behandling gik retsudvalgets formand til TV og sagde, at man skulle jo huske, at vi opretholdt suveræniteten med hensyn til, hvordan vi ville gøre disse ting, og så kom der sådan en indpakket tilføjelse om, at vi selvfølgelig var forpligtet til at gøre det, men vi opretholdt suveræniteten med hensyn til hvordan. Hvis ikke det er en vildledning af befolkningen, selv om ordene måske ikke direkte kan siges at være forkerte, at man insisterer på, at vi opretholder en suverænitet, når man på det helt afgørende område, med hensyn til om man vil gøre de ting, ikke længere har den suverænitet, så ved jeg ikke, hvad man kan kalde det. Det er det, vi har ønsket oplyst. Ministerens afvisning af dette dagsordensforslag er denne opklaring, for nu kan det ikke længere være muligt for nogen, der går ind for disse ting, at bestride, at man har en automatisk forpligtelse til at følge de begæringer, der kommer fra engelsk politi, hollandsk politi, vesttysk politi, eller hvad det nu kan være. Det vil jeg som sagt gerne takke ministeren for.

Til allersidst kun den præcisering, at den forpligtelse, som man her påtager sig, ud over hvad vi har i forvejen efter den almindelige europæiske konvention om retshjælp, er alene den indskrænkning, som består i, at